

Hüüdja Hääl

Veebruar 2018

Jumala Sõna kuukiri

Aabraham saab ometi suureks ja
vägevaks rahvaks ja tema kaudu
õnnistatakse kõiki maailma
rahvaid. Ms 18:18

Inimesed on mõistmatud, ebaloogilised ja enesekesksed.
 Armasta neid ikkagi.
 Kui sa teed head, süüdistavad inimesed sind isekates
 motiivides ja tagamõttes.
 Tee head ikkagi.
 Kui sa oled edukas, võidad sa valesõpru ja tõelisi vaenlasi.
 Ole edukas ikkagi.
 See hea, mida sa täna teed, unustatakse homseks.
 Tee head ikkagi.
 Ausus ja otsekoheesus teevad su haavatavaks.
 Ole aus ja otsekoheene ikkagi.
 Suurimate ideedega suurimaid inimesi võivad maha teha väik-
 seimate ajudega väikseimad inimesed.
 Mõtlen suurelt ikkagi.
 Inimesed soovivad peksupoisse, aga järgivad ainult ninamehi.
 Võitle peksupoiste eest ikkagi.
 Mida sa oled aastaid ehitanud, võidakse üle öö hävitada.
 Ehita ikkagi.
 Inimesed vajavad tõesti abi, aga võivad sind rünnata, kui sa
 neid aidad.
 Aita inimesi ikkagi.
 Anna maailmale parim, mis sul on ja sulle antakse pähe.
 Anna maailmale parim, mis sul on, ikkagi.

SISU

J. Luhamets. JUTLUS EESTI.....	3
Fr. Mangs. TA KÕNDIS EEMALE	8
B. Houston. MADUSID JA.....	16
M. Vilponen. AZUSA.....	81-88
U. Muroma. ELU VAPUSTAVAIM HETK.....	22
INTERVJUU RICHARD ROBERTSIGA.....	26

Hüüdjä Hääl

Jumala sõna kuukiri.
 Tellimisindeks 78 237
 Nr. 2 (353) 2018.
 Kahekümne üheksas aastakäik.
 Toimetaja HEIKI PÕLDARU
 tel 5545044
 Toimetuse postiaadress:
 Imavere, 72401, Järvamaa
 MTÜ Hüüdjä Hääl
 a/a EE732200221004116193

Süüdja Hääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.
Jeesus tuleb varsti.

VEEBRUAR

Nr 2 (353)

2018

Jutlus eesti rahvale

Armumõõdu ja rahu Jumalalt
Isalt ja meie Issandalt Jeesu-
selt Kristuselt.

Tervitan teid ja soovin kogu
meie rahvale õnnistust Juma-
la sõnaga Jh 15:5:

*„Mina olen viinapuu, teie
olete oksad. Kes jääb minusse
ja mina temasse, see kannab
palju vilja, sest minust lahus
ei suuda te midagi teha.”*

Koos oma rahvaga rõõmus-
tame iseseisvuse üle ja oma
riigi üle. Aga Jumala rahvana
on meil ka üks teine tead-
mine, et sellest kõigest ei ole
tuhkagi kasu, kui Jumala
sõna ei ela meis, kui me oleme
Jumalast lahutatud. Meid
puudutavad Jeesuse karmid
sõnad, et lahus minust ei
suuda te midagi teha. Meil
võivad kõik võimalused olla,

aga me ei suuda midagi teha.

Sellepärast on Jumala rah-
val eriline osa meie vabariigi
aastapäeval ning eriline mure
ja hool palvetada, et Jumala
arm oleks meie rahvaga, et
meie rahvas võiks olla
ühendatud elava Jumalaga, et
Jumala tahe saaks teostuda
meie rahva elus.

Mõni aeg tagasi telesaates
„Reisile sinuga” küsiti ühelt
armeenia poisilt: mis on sinu
elus kolm kõige tähtsamat
asja? Ilma mõtlemata vastas
ta, et Jumal, perekond ja
isamaa. Vaevalt on eesti mehe
suust kuulda nii selgeid sei-
sukohti.

Täna palume, et iga eest-
lane võtaks sellest armeenia
poisist eeskuju ja ütleks. Mul
on elus kolm tähtsat asja:

Jumal, perekond ja isamaa.

Kõigil neil on oma koht ning väärtus ja need peavad olema omavahel seotud.

Iseseisvus on hea asi, kui selle üle on Jumala õnnistus, aga aegaajalt peame küsima: „Milleks meile iseseisvus?”

Kas selleks, et on lihtsam välismaal reisida? Pole vaja piiriületamiseks nii palju viisasid muretseda.

Kas selleks, et teistest kiiremini paremaks saada? Mõten siin eelmise süsteemi riike.

Kui sellised on iseseisvustootlused, siis on need üsna kõhnad, kasinad ja viletsad.

Kas surra Nõukogude Liidus või surra iseseisvas Eestis? Ega seal väga palju vahet pole.

Mõni aeg tagasi oli Arteris intervjuu kellegi meie tänapäeva rikka daamiga, kellelt küsiti, mis tunne on elada rikkana. Ta vastas, et võib olla on mingi vahe selles, kas nutta Žiguli või Mercedese istme peal.

Kui oma muresid kanda ühe või teise riigikorra alluvuses, selles võib ju mingi vahe olla.

Usume, et Jumalal on plaan iga inimesega ja iga rahvaga. See teostub siis, kui me oleme iseseisvad ja me saame Jumalast antud ülesannet ja missiooni täita.

Kord valis Jumal Iisraeli rahva väga kindla eesmärgiga, et kõikidele rahvastele kinkida õnnistus – pääste. Ühe rahva ja nende prohvetite kaudu ning selle kaudu, kes sellest rahvast sünnib, tuleb maailma rahvastele õnnistus.

Tol korral viis Jumal läbi oma osa, aga oma rahvuse ületähtsustamine, nii kuidas paljud Jeesuse ajal ootasid oma rahvuslikku sangarit ja oma rahvuslikku päästjat; sellega ei mõistatud Jumala andi lõpuni ja palju rikuti ära.

Peame täna küsima: mida Jumal tahaks eesti rahva kaudu anda? Ja kas Ta saab seda anda?

Lahus minust ei suuda te midagi teha.

Oleme usku vahel pidanud lisaväärtuseks, et tore on, kui inimesed ka usuvad. Selles pole midagi paha, kui inimene millegi peale loodab – kergem on siis raskeid aegu üle elada.

Jeesus ütleb, et te ei saa midagi teha. See, milleks

inimesele elu on antud, on sügavam mõte, aga me ei saa ka lihtsate asjadega ise hakkama.

Ega Nõukogude Liidu taolisi riike pole palju olnud. See oli põhimõtteliselt ideoloogiliselt ateistlik riik. Sellist põhimõttelist ateismi esineb inimkonna ajaloos üsnagi vähe. Enamuses esineb praktilist ateismi, kui inimene ütleb, et ta midagi usub, aga käitub nii, nagu ta ei usuks.

Tol ajal imestati, et Nõukogude Liidu territooriumil oli 2/3 kogu maakera kõige viljakamatest muldadest, kuid riik pidi leivavilja sisse ostma. Sellest ei saanud keegi aru.

Fosforiidisõja ajal räägiti sellest, et kui Koola poolsaarel kaevandati fosforiiti, siis ainult 7% sellest jõudis põldudule. Ülejäänud 93 % oli transpordikulu. Need olid ametlikud andmed. Väetis logises vaguniluukide vahelt välja, laoplatsidel kandis vihmavesi selle laiali, varastatu läks sellest ehk ainsana veel asja ette. Kõike nagu oli olemas, aga see kadus sõrmede vahelt ära. Kui Jumala õnnistus puudub, kaob palju ära.

Kui ajad olid muutumas ja nõukogude ideoloogia oli juba oma tugevuse kaotanud,

kohtasin Tallinnas Raekoja platsil oma tuttavat, kes ütles, et neil on nüüd uus amet. Tema on psühholoog ja ta rääkis: „Me käime neljandas (partei) haiglas abis inimestel suremas. Nad ei julge surra. Ühel patsiendil oli mitut sorti vähki ja iga päeva tõi talle uusi kannatusi. Kõrvalseisjad ütlesid: vaata, kuidas inimesel on elutahet, et peab veel vastu. Mina psühholoogina sain aru, et tal ei ole mingit elutahet, sest ta teadis, et iga järgmine päev toob talle ainult suuremaid kannatusi, aga tal oli õudne surmahirm. Ta ei julgenud surra.”

Ta küsis minult: „Mis sa arvad, mis me nendele räägime?” Ma ei osanud midagi arvata. Ta ütles: „Me räägime neile umbes sama, mida te kirikus räägite: andeksandmisest, lunastusest ja igavesest elust – siis nagu inimeses midagi murdub ja ta saab ära surra.”

Ilma Jumalata ei suuda me vahel elada ja isegi surra.

Aga meil ei ole vaja siin maailmas kuidagi elada ja siis ära surra, vaid meil on vaja vilja kanda ja täita Jumalalt saadud ülesanne. Seda me ei

saa muidu, kui vaid osaduses elava Jumalaga. Vahel me tunneme seda, vahel me ei tunne seda. Vahel tunneme seda justkui väga hilja.

Üks minu sõber, Herbert Murd, õppis lavakunsti kateedris ja oli Voldemar Panso õpilane. Kunagi oli saanud Smuuli „Lea” parima ateistliku lavastusena üleliidulise eriauhinna, sest seal räägitakse sellest, kuidas üks usklik tütarlaps oma usust lahti ütleb. Lea ütleb seal, et „minu ellu on tulnud palju raskusi ja ma olen Sinu, Jumal, oma südames maha jätnud”. Aga kui Panso viimast korda oma elus seda lavastas, siis lasi ta Leal ütelda: „Jumal, mu ellu on tulnud palju raskusi selle pärast, et olen Sinu oma südames maha jätnud.”

See oli Panso tunnistus lavalt. See ei olnud mitte suusoojaks öeldud ja ta pidi selle pärast vastust andma.

Herbert Murd räägib, et ta nägi oma silmaga pealt, kuidas Moskva kõrged ametnikud ilmusid õige varsti kohale ja kui vähe aega oli kabinetis vestlus toimunud, siis lendas kabineti uks lahti ja uksest väljusid Moskva mehed ees ja Panso järel. Pansol olid juuk-

sed püsti peas ja uksele ta karjus: „Mida ma olen ütelnud, seda ma olen ütelnud.” Ilmselt oli jutt Smuuli „Least”.

Vahel tulevad meie ellu suured mured siis, kui Jumal jääb kõrvale. Täna tahame palvetada, et elav Jumal oleks meie rahva juures, et me võiksime täita Jumalalt saadud ülesandeid, et see iseseisvus oleks õnnistatud. Neil, kes Jumalat tunnevad, on erakordselt suur vastutus oma rahva pärast, et see iseseisvus tühja ei läheks.

Milline on siis meie rahva osa, ega seda pole kerge ette aimata. Võib olla on see kunagi tagantjärele mõistetav.

Olen sageli mõelnud, et oleme nagu mesilased, kes lendavad õielt õiele mett korjates. Mesi on väga vajalik ning mesinik saab oma osa.

Aga mett korjates teeb mesilane palju rohkem: ta tolmeldab õisi. Mesilane on võibolla ammu juba surnud, kui korraga tulevad kurgid ja tomatid ning pirnid ja ploomid ja kogu loodu muutub viljakandvaks. Mesilane on täitnud oma ülesande.

Tõepoolest, elades koos Jumalaga on hingerahu, on rõõmu, on seda mett, mida me

vajame, aga mesi pole kõige olulisem. Jumal kasutab oma rahvast palju kõrgemate ülesannete täitmisel, kui vaid hingerahu saamiseks või ärastamiseks sünnist surmani.

Jumal annab meie elule erakordse väärtuse. Psalmis 8 on kirjutatud: „*Sa tegid ta pisut alamaks Jumalast ja ehtisid teda au ja austusega. Sa seadsid ta valitsema oma kätetööd; kõik sa panid tema jalge alla...*”

Pühakirjas on selge sõnum, et Jumal on andnud oma rahvale olulise osa, nii et temast sõltub kogu universum, kõik tähed, galaktikad, mitte ainult meie enda elukäik.

Ühel jumalakartlikul rahval on tohutult suur ülesanne, see on Jumala õnnistus kogu loodu jaoks. Iseseisvana me saame seda täita, kui Jumala õnnistus on meie rahvaga.

Mõni arvab, et meie elusaatus sõltub tähtede seisust meie sünni ajal. Jumala sõna ütleb, et tähtede saatus oleneb meist. Kui Jumal saab õnnistada, puudutada ja juhtida ühte rahvast, siis kogu loodu hingab kergemalt. Kogu loodu on õnnistatud. Jumala maailm on õnnistatud.

Jumala teod lähevad edasi. Need teod, mis on kõrgemad kui meie teed ja need mõtted mis on kõrgemad kui meie mõtted; need teostuvad.

On tõsi, et enamuse sellest tuleb välja alles tagantjärele, nii nagu Eliisa märkas Eelija osa siin maailmas alles siis, kui Eelija taevasse võeti. Siis talle tundus, et taevasse ei läinud üksnes üks mees, vaid terve Iisraeli sõjavägi ja ratsanikud. Korruga tundis ta, et see, kes koos Jumalaga elab, on nagu terve sõjavägi ja ratsanikud.

Tean, et me peame tugevdama oma riigi kaitset, aga kõige suurem tugevus oleks see, kui kas või üks mees leiab Jumala ja elab Tema tahte järgi nii nagu Eelija, siis tema väärtus on sama suur kui tervel Eesti kaitseväl.

Kas me Jumala rahvana taipame seda osa, mis meile on antud? Täna on meie osaks palvetada oma maa ja rahvas Jumala kätte, nii et Tema sõnad jääksid meisse ja meie jääksime Temasse. Siis me võime kanda vilja – vilja, mis jääb. Aamen.

JOEL LUHAMETS

Ta kõndis eemale

*„Jeesus läks aga nende kes-
kelt läbi ja kõndis oma teed.”*

(Lk 4:30).

Nii tegi Jeesus.

Tema kõndimine maailmas polnud sugugi kõndimine lilleväljadel. Tema elu ei olnud idüll. Ja ometi kogeti silda teisest maailmast, kui Ta tuli. Ingliseid laulsid Talle ülistust. Karjased igatsesid Tema järgi. Idamaa targad teenisid Teda.

Kuid need auilmingud olid vaheetapid. Vaevalt oli tarkade karavan suundunud ida poole, kui kuuldi sõdurite jalgade müdinat Petlemma viival teel. Need olid Heroodese sõdurid, kes tulid, et tappa kõik Jeesuse vanused poeglapsed. Kuid selle toimudes astus üksik eesel läbi kõrbe Egiptuse suunas. Oma seljas kandis see maailma Päästjat ja maailma saabuvat Issandat.

Ta kõndis eemale.

Ta tuli Naatsaretti – Galileasse. Ta elas suures peres, kus oli vähemalt 10 inimest. Ta sai sõpru – tuttavaid – Ta oli inimesena inimeste hulgas, tõeline Inimese Poeg.

Kuid siis tuli ärkamine – suur ärkamine Ristija Johanese kaudu ja Jeesus läks sinna.

Teda ristiti vees ja ristiti Pühas Vaimus. Vaimu väes pöördus Ta tagasi Galileasse. Tunnusmärke ja imesid sündis. Ta haaras kuulajaid. Kõik ülistasid Teda.

Siis tuli Ta jälle oma kodupaika – Naatsaretti. Oli hingamispäev. Vana kombe kohaselt läks Ta Issanda kotta. Ta kutsuti kõnelejaks. Talle ulatati raamat selle päeva tekstidega ja ta luges:

„Issanda Vaim on minu peal, seepärast on ta mind salvinud. Ta on mind läkitanud kuulutama vaestele rõõmusõnumit, kuulutama vangidele vabakslaskmist ja pimedatele nägemist, laskma vabadusse rõhutuid, kuulutama Issanda meelepärast aastat.”

(Lk 4:18-19).

Kõikide sünagoogis olijate silmad olid suunatud temale. Nad olid vaimustatud – võlutud – täis imetlust.

Seal oli Jeesuse ema. Seal olid Tema vennad. Seal olid need, kes olid Teda õpetanud

hingamispäevakoolis. Seal olid Tema noorpõlvesõbrad ja kaaslased. Oleks olnud suurepärane võimalus tabada ema pilk ja öelda: „Tänu, ema, kõige eest, mida sa oled teinud ja minu jaoks olnud.”

Oleks olnud imeline võimalus ülistada usuõpetajaid ja öelda: „Tänu teile, onud, selle eest, et juhatasite mind Kirjutistesse ja osutasite minule õiguse teed.”

Oleks olnud loomulik naeratada sõbralikult ning noogutada oma kaaslastele ja sõpradele. Sest sünagoog oli praktiliselt vaadates täis vaid tuttavaid inimesi. Praktiliselt vaadates.

Kuid Ta tundis neid. Ta igatses midagi. Ta tundis neid endisest ajast, ja teadis, millised nad olid sellel hetkel, kui nad istusid seal, kuulates Teda rääkimas. Ta teadis, et neis oli väga palju uudishimu – kuid väga vähe püha nälga. Nad olid sensatsiooninälgjased, kuid neil oli väga vähe vaimulikku janu. Siis Ta alustas:

„Eelija ajal oli palju leski Iisraelis, kuid teda läkitati vaid ühe juurde, ja see oli pagananaine. Eliisa ajal oli palju pidalitõbiseid, kuid vaid üks tuli terveks saama. Tema tuli Süüriast.”

Siis muutusid pilgud süngeks. Näojooned jäigastusid ja hakati pobisema: „Mida? Kas Ta üldse ei austa meie traditsiooni? Kas Ta alahindab esivanemate pärandit? Kas Ta annab ümberlõikamata paganatele eelisseisundi usulaste kõrval? Kas Ta kaevab pinnast ära meie kõigutamatu usu alt?”

Siis toimus plahvatus: nad tõusid – väljendasid hoigetega oma vastumeelsust. Siis ajasid nad Ta sünagoogist välja – välja linnast, et tõugata Ta järsakust alla ja lõpetada Tema päevad.

Siis see juhtus: Ta tegi täispöörde. Läks läbi rahvahulga ja jätkas oma teed.

Ta jätkas oma teed mitte üksnes järsakult, Ta jätkas oma teed ka Naatsaretist, sest nende kolme ja poole aasta jooksul, kui Ta oma tööd jätkas, pole ainsatki sõna sellest, et Ta oleks tagasi pöördunud Naatsaretti.

Kohutav! Tõsine!

Siis Ta võttis kaasa oma ema ja nooremad vallalised õed ning läks Kapernauma. Linnast kujunes vaimulik keskus, milles avaldus Issanda aulisus.

Tegevus algas nii, et Ta ajas välja kurja vaimu seestunud

mehest. Ta läks Peetruse koju ja leidis selle ämma olevat palavikus. Jeesus puudutas tema palavikus otsaesist ja ämm sai terveks.

Kapernaumas eemaldati katusekive ja katusekonstruktsiooni, nii et halvatud mees saadi lasta Jeesuse ette, kuna ukseaugus olevad inimesed keeldusid kandjaid sisse laskmast.

Tema keskuseks oli Kapernaum, kui Ta kutsus oma jüngrid. Kuid Ta ei jäänud sinna. Ta liikus edasi.

Aega ei piisaks, kui järgiksimme kõike Tema reise. Võtan vaid ühe, mis oli vastand Naatsaretile.

Ta tuli ühte väikesesse Samaaria linna nimega Sühhar. Sellest linnast väljaspool kohtas Ta linna suurimat patust, kelle elu oli nii patune, et teised patustajad ei tahtnud minna koos temaga, kui ta läks hankima vett. Ta ise hoidis ennast täiesti kõrvale teiste pilkude eest – teravate pilkude eest – teravate keelte eest.

Linna suurim patune naine muutus ja temast sai Samaaria suurim evangelist, kui ta kohtas Jeesust.

Seal, kus Jeesus kulgeb ja ilmutab oma väge, toimub

imelisi asju.

Muutunud naine muutunud näoilmega, muutunud motiivide ja põleva südamega tuli Sühharisse:

„Kiirustage kaevule! Seal on mees, kes on öelnud mulle kõik, mida ma olen teinud. Tema peab olema Messias.”

Hulgad kiirustasid ühise massina kaevule. Siis öeldakse: „Paljud said usklikuks,” sest nad kohtasid Jeesust.

Seal, kus Jeesus liigub, toimub alati tähenduslikke ja imelisi asju.

Jeesus jätkas veelgi teekonda. Ilmingud olid samasugused: vastupanu, paadumust, hoolimatust. Kuid ka vastuvõttu, avatust, andumist, muutumist.

Keegi variser palus Jeesuse lõunale. Kuid juhtus midagi nii kohutavat, et seal oli ka üks patune naine, vastpäästetud patune naine, kes tuli sisse ja asetus nuttes Jeesuse jalgade juurde. Arvatavasti valas ta rõõmupisaraid. Kuid variseri näoilme süngestus ja ta ütles:

„Kui seesinane oleks prohvet, Ta kahtlemata teaks, milline ja kes see naine on – et ta on patune.”

Tema südamesse oli see

kinni kleepunud: ta on patune.

Jeesus nägi ja Jeesus teadis. Seepärast kinnitas Ta seda, mida naine oli juba aimanud:

„Tema paljud patud on talle andeks antud.”

Seal, kus Jeesus liigub ja saab vabalt tegutseda, pühitakse ära veripunaseid patte, mitte üksnes siis, vaid veel tänapäevalgi.

Jeesus pakkus ennast kord ise lõunasöögile ühiskonna hüljatud – religioosete poolt hüljatud – mehe juurde. Tema nimi oli Sakkeus. Ka seal toimus midagi. Jeesuse tunnistusest ja Tema isiku sõnatust sädelusest lähtuv mõju sulatas Sakkeuse südame. Raha eemaldas oma haarde temast, ta vabanes. Ta pistis käe põue, võttis välja rahakoti, seda piltlikult väljendades, ja ütles:

„Issand, poole oma varandusest annan ma täna vaestele ja kui ma olen kellelegi liiga teinud, annan neljakordselt tagasi.”

Jeesus oli seal, ja seal toimus midagi.

Iga kord, kui variserid ja Jeesus kohtusid, tekkis tüli.

Aga – kõik tõlnerid ja

patused tulid Tema juurde.

Sest nad tundsid: Temal on südant meie jaoks. Ta ei kiida heaks meie elu, kuid Ta armastab meie hinge. Temal on südant meie suhtes. Tema võib purustada ahelad. Tema saab teha meid vabaks.

Nad tulid. Ahelad langesid, südamed said puhtaks, meeled muutusid. Siis Jeesus tegutses nende keskel. Nii oli siis ja nii on ka täna.

Maa religioosseim partei saatis Ta Kolgatale. Mitte paganad ega suurpatused, vaid religioossed inimesed, kes ei olnud lubanud usuvaimul ega elul ja tõelisusel neid haarata; inimesed, kes olid paadunud oma usu tõttu, paadunud oma usu pärast.

Nad saatsid Ta surma ja Ta laskis ennast saata.

See oli ajaloos ainus kord, kui Jumal, saatan ja kurjad inimesed on olnud üksmeelsed: Ta peab surema.

Ja Ta suri. Tema ihu suri – ja kõik see, mis kuulus kokku Tema maise ihuga, see suri.

„Kristus, kes igavese Vaimu läbi ohverdas iseenese laitmatuna Jumalale” (Hb 9:14).

Kuid igavene Vaim ei surnud.

Ja Ta tuli jälle nelipühi-

päeva saginas. Ta tuli nelipühapäeval tulekeeltes. Ta ise ütles nii (Jh 14:23): „*Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna, ja minu Isa armastab teda ja me tuleme ja teeme eluaseme tema juurde.*”

Me ei pea püüdma mõista Kolmainsust, sest seda ei mõista me kunagi.

Ta liikus edasi – just nelipüha suurel päeval.

Sel päeval kasvas kogudus umbes 3000 inimese võrra. Jeesus kõndis vana templi piirkonnas.

Kuid Jeesuse kõndides ja patusid päästes mõned naerisid pilkavalt ja ütlesid:

„Noh, need kes arvavad ülistavat Jumalat teistes keeltes, on joobnud. Nad ei tea, mida teevad!”

Mõned andusid Jeesusele ja teised paadutasid oma südant.

Ligi 2000 aastat on kulanud sellest, kui nelipühapäeva tuleleegid langesid Jeruusalemma koguduse peale. Kuid Jeesus on nende ligi kahekümne sajandi jooksul jätkanud oma kulgemist. Ta on sekkunud koguduste, paikkondade, külade ja maade elusse ning andnud inimestele suurte hulkadena kogeda vaimulikku ärkamist. Ta on

mõjutanud vaimulikku vabadust, sündimist uude ellu, ja andnud ülikülluslikult jumalikku väge ja õnne.

Kuid – on alati olnud neid, kes on kas vastu seisnud või kõrvale asetunud siis, kui Issand on tegutsenud.

Sellest on rohkem kui kuuskümmend aastat, kui hakkasin tunnistama Jeesuses Kristuses olevast päästest. Olen palju, palju kordi Jumala armu abil saanud osaleda seal, kus Jeesus on tegutsenud. Suured patused on lõpetanud vastupanu. Jumala võimas vägi on tabanud pilkajaid ja teotajaid nii, et nad on langenud Jeesuse risti alla. Needjad on muutunud palvetajateks. Vaimulikult surnud on saanud ülevoolava elu. Jeesus on tegutsenud. Kuid kui mõtlen neid kohti, kus Jumala armust olen saanud osaleda Jeesuse tegutsedes, ei saa jätta mõtlema nendele, kes on vahel vastu olnud – kuid veel enam neid paljusid, kes on seisnud kõrval kriitiliste jälgijatena, hoolimatute vaatlejatena või lihtsalt kõrvalseisjatena.

Mäletan, kuidas Jumal sekus asjadesse ühes paikkonnas. Esimesel koosolekul valdas Jeesus ühe koguduse

noortest liikmetest, noore meeldiva naise. Ta andus Jeesusele nii täielikult, et ta ohverdas iga vaba hetke, et olla vaid koos Temaga. Ta ei läinud isegi koosolekutele. Ta tuli kogunemispaika – kuid kui läksime sisse ja alustasime koosolekuga, läks ta väikesaali palves võitlema. Mitte üksnes minu ja koosoleku pärast, vaid veel rohkem enda pärast.

„Jeesus, puhasta minu süda, Jeesus, valitse mind. Jeesus, täida mind Püha Vaimuga. Issand, uuri minu elu põhjani, nii et Sa minu kaudu võid haarata teisi nende südame põhjani.”

Nii jätkas ta peaaegu kogu nädala, hoides seda iseenda ja Jeesuse vahelise saladusena. See juhtus ühel öhtul. Näo särades tuli ta sisse ja ütles: „Nüüd ma tahan osaleda.” Ja ta võttis osa. Juhtus mitu korda, et kui mul oli takistusi, püüdes aidata patust, ma osutasin Blendale – see oli tema nimi. Siis ta tuli ja sai Jumala vahendajana aidata hinge vabadusse.

Kui paljusid ta võitis Jumalale selle koosolekusarja ajal ja hiljem, ma ei tea. Jeesus tegutses ja valitses tema üle.

Kuid pastor, õige õpetusega ja laitmatu, kes hoidis kinni arusaamast „kord päästetud, alati päästetud”, oli sama laitmatu ja sama võõras Elule siis, kui tulime viimasele koosolekule, nagu ta oli olnud esimese koosoleku alates.

Ma ei ütle, et ta oli surnud nagu kivi. Ta püsis vaikselt samal kohal oma vaimulikus arengus, kuigi Jeesus tegutses ja sooritas imesid tema koguduse liikmetes.

Vend, kuidas on sinuga?

Kolleeg, minu sõber, mina ei ole sinu kohtumõistja. Ma vaid küsin: kas sina oled ärkamise keskmes?

„Ta teeb ... oma teenijad tuleleegiks” (Hb 1:7).

Ta teeb seda, kui Ta saab. Et sinust saaks teisi süütav Jumala vahend, pead sa ise olema süüdatud.

„Teenige Issandat tühimatu innuga ja vaimult tulisena!” (Rm 12:11).

Ma palun sind, vend, nii tuliselt kui saan, ja nii tõsiselt kui suudan: andu Temale, kes on põletav tuli! Andu elavale Kristusele, nii et Ta saab haarata sind ja vabastada need jõuvarud, mis Ta on asetanud sinusse, kui Ta lõi sind oma kuju järgi. Andu Jee-

susele Kristusele, nii et sinust saab tulla püha eeskuju ja eesmineja neile, kes on sinu hooldada.

Seal, kus Jeesus liigub, toimub midagi, ja seal rahvahulk jaguneb. Seal lähevad inimesed erinevates suundades.

Täna liigub Jeesus meie maailmas, võibolla väelise-malt kui pärast apostlite aegu.

Ma ei ütle, et Ta liigub väelise-malt, kuid laiemal rindel. Maad ja rahvad, keda ei ole kunagi raputanud vaimulik ärkamine, saavad meiel päevil kogeda selle väelist mõju. Rahvad, kellel pole kunagi arvatud olevat usulist vajadust või Jumala nälga, ärkavad ja hüüavad päästet. Ja nad kogevad imet.

Jeesus tegutseb sellisel viisil, et mõned Tema tunnistajatest vahel imestavad: kas see on tõeline?

Mäletan venda, keda ma tõeliselt austan vaimuliku mehena (ta on nüüd kodus Issanda juures), kui ta kuulis karismaatilisest ärkamisest katoliiklaste keskel (nad saavad Vaimu ristimise ja ülistavad Jumalat uutes keeltes), siis ta ütles:

„Selle kohta ei saa öelda

midagi enne, kui näeme neid hülgame katoliiklust. Sest kui see on Jumala töö, peavad nad jätma katoliikluse!”

Mina vastasin:

„Me ei tohi visata last välja koos pesuveega. Laseme lapsel elada, sõltumata sellest, kus ta elab.”

Jeesus tegutseb, haarab mõningaid ja teised asetakse kõrvale.

Tunnen püha värinat mõeldes, et vanad kirikkonnad, kelle keskel me poleks kunagi oodanud Vaimu lainet mõjustamas, mingis osas avavad oma ukse nelipühavaimule, elule ja väele, samas kui seevastu vanad ärkamisliikumised küsivalt ja kaheldes suhtuvad sellesse, mis toimub.

Ma palun sind, vend ja õde, andu Eluvürstile, kui Ta kõnnib meie keskel!

Pole öeldud, et sina oled pühitsetud kristlane see-pärast, et kuulud pühitsusliikumise kogudusse ja igatsed liikumise isasid.

Pole öeldud, et sa oled tuline nelipühahing selle tõttu, et oled nime poolest nelipühilane.

Pole öeldud, et sina oled misjonivaimu vahendaja selle-pärast, et oled misjoniliidus.

Vorm, väliskuju ja nimi on üks asi. Tõelisuus – Kristus – Vaim – hoopis teine asi.

Ligi kakskümmend sajandit on Issand kõnдинud. Ta kõnib meie maailmas täna. Luba mul öelda uss – ja mu ainus soov on, et see oleks täiesti tõde: JEESUS KÕNNIB EESTIS (T.) TÄNA ÕHTUL .

Kõik ei kuule Tema samme. Kõik ei kuule Tema häält. Kõik ei tunne Tema käte puudutust.

Ei, ja see on loomulik. Ta ei tule kõikide juurde. Ta ei räägi kõigile. Ta ei puuduta kõiki.

Kuid kui Ta sind puudutab, sõber, siis palun sind: kuula, kui Ta räägib – ole tasa, kui Ta sind puudutab – siis lase Tal puudutada ennast Tema soovitud viisil.

Ma tahaksin paluda sinu eest, sõber:

Kuule mu palvet, Jeesus,
ära mööda mine!
Kui Sa teisi äratad -
kui teistel armu kingid -
kui teised Sinuga kohtuvad
- ÄRA MINE MINUST
MÖÖDA!

Jeesus on sulle lähemal kui

kõik muu sellel hetkel. Ta räägib, Ta kutsub, Ta manitseb. Sind, kes sa pole sündinud Vaimust, vaid oled religioosne, sind, kellel oli kord elu ja ülikülluslik elu, kuid kes täna õhtul meenutad kustuvat tulukest. Sina, salajane loobunu, sina tegelik loobunu, Jeesus on sinu lähedal. Ta armastab sind kõigest hoolimata. Tema pilk jälgib sind. Tema käsi on suunatud sinu poole. Tema süli on avatud sinule.

Mu sõber, kas saad vastata keelduvalt? Kas võid öelda negatiivseid sõnu Issandale, kes on sinu lähedal ja kutsub sind?

Veelgi enam. Kas sa võid vastata eitavalt, kui sinu süda igatseb ning januneb vabadust ja päästet, puhtust, elu ja valgust?

Kuule Jeesuse häält!

Lase sinus oleval igavikulapsel elavalt kohtuda Jeesusega, kes armastab sinus olevat igavikulast. Sa ju ei vasta keelduvalt. Mina usun, et sa tahad. Ma usun, et sa tuled.

FRANK MANGS

Madusid ja redeleid

Millised ootused on sinu südames? Kuhu need sinu suunavad?

Sinu ootustest lähtuvad otsused, mis kujundavad sinu elu. Mõned otsused on õnnestunud, kuid üksnes siis, kui need on tehtud õigel ajal õiges kohas.

Meie valikud võivad viia meid kas heas või halvas suunas. Valed ootused võivad põhjustada unistuste, võimaluste või inimsuhete hävingu. Õigete asjade soovimine seevastu suunab elu ja õnnistuste poole.

Minul on rõõm ja au tuua sulle sõna kaudu elu. Jumala sõna ei ole surmaraamat, vaid täis elu ja lootust.

Jk 1:13-15 räägitakse kiusatustest:

"Ärgu kiusatav öelgu: „Jumal kiusab mind!” Sest Jumalat ei saa kiusata kurjaga, tema ise ei kiusa kedagi. Pigem on nii, et igaüht kiusab ta enese himu, ahvatledes ja peibutades. Kui seejärel himu on viljastunud, toob ta ilmale patu, aga täideviidud patt

sünnitab surma."

Soovin rääkida madudest ja redelitest. Ma ei tea, kas seda mängu täna enam mängitakse, nüüd kui telefonis ja iPadides on saadaval nii palju digitaalseid mängu. Ent minu nooruses mängiti lauamänge, millest üks oli „Maod ja redelid”.

Selles mängus heidetakse täringut ja soovitakse tabada redeleid, kuna redelid viivad üles. Madusid seevastu püütakse vältida, sest need viivad alla. Halvim on see, kui tabatakse suurimat madu, mis paikneb ruudul 99, just enne finišijoont ja võitu –, mis viib tagasi mängu algusesse. Rakendan madude ja redelite ideed vaimulikus elus.

Räägin esmalt võimalustest. Tundub, et mõned tabavad alati redeleid. Nad näivad olevat õnnistatud ja õnnelikud. Austraaliat nimeatakse ühes luulesalmis "õnnelikuks maaks". Sageli asjad, mis näivad olevat hea minekuga, pole siiski seotud õnnega, vaid meie ootustega.

See, mida soovime, mõjutab meie otsuseid ja otsused panevad meid olema kas õigel ajal õiges kohas või valel ajal vales kohas selle suhtes, mis puudutab Jumala võimalusi.

Loetud salmid räägivad himudest. Räägin sellest, mis on tegelikult need redeli astmed. Igaüks neist viib järgmisele ning need avavad sinu elus Jumala töotusi ja võimalusi.

Palju sõltub sellest, mida me igatseme. Sellest räägitakse 1Kr 14:1: "... *olge innukad taotlema vaimuande...*"

Vaimulikud annid tulevad meie ellu siis, kui Jumal süütab meis janu nende järgi.

Teismelisena teenisin Jumalat poolikult. Kord noortelaagris osutas jutlustaja sõrmega minule ja küsis: "Kas sa kasutad vaimulikke ande?"

"Tegelikult mitte," pobisesin.

"Hakkad veel kasutama," vastas ta.

Sellest alates hakkas minu süda nende järgi janunema. Kõik algab südame igatsusest: nii töotuste täitumine kui ka

nende häving.

Mõned südamesoovid on kiusatused. Need ei tulene Jumalalt. Need on valed soovid või himud, kuid kiusatus pole veel patt. Patt on see, mida me nende soovidega ette võtame. Kiusatused ja himud suunavad meid madude, mitte redelite juurde.

Jumal annab meile ootusi, unistusi ja südameigatsusi. Raahelil oli selline soov, kui ta palus abi oma lapsetuses. Tema süda oli murtud ja täis lootusetust. Jumal asetas tema südamesse lootuse lapsest, pojast. Jumal täitis selle ootuse, kuid kõik algas südamesoovist.

Kõigil meil on ootusi ja kiusatusi, mitte ainult sinu naabril. Soovid viivad meid kas elusse või surma. Õiged soovid juhivad elusse, valed surma.

Jakoobuse 1. peatüki järgi põhjustavad valed soovid kiusatuse. Igaüht meist kiusab meie oma himu, mis peibutab ja ahvatleb. Need himud muutuvad kiusatusteks.

Algkeeles seostub sõna „ahvatlema” tähendus miraažiga. Miraaž on kutsuv, kuid

see ei ole tõeline. Kuivas kõrbes võime kaugel ees näha oaasi palmidega. See särab kutsuvalt ja me soovime jõuda selleni. Kui jookseme selle juurde ning joome, siis mida võtame suhu? Liiva, tolmu ja pori, kuna oaas ei olnud tõeline.

Meie himud veavad ja ahvatlevad meid selleni, mille mõju meie elule on kohutav.

"Ärgu kiusatav öelgu: „Jumal kiusab mind!” Pigem on nii, et igäüht kiusab ta enese himu, ahvatledes ja peibutades. Kui seejärel himu on viljastunud, toob ta ilmale patu, aga täideviidud patt sünnitab surma."

Himu toodab seemne, mis kasvades täismõõduliseks põhjustab surma. Nii juhtub, kui kiusatust ei peatata õigel ajal. Kiusatusele järgi andmine võib hävitada unelma, suurepärase võimaluse, abielu või mingi muu Jumala antud imelise õnnistuse.

Nende soovide jõudu ei tohi alahinnata, sest need toovad kas elu või surma.

Sama töötab ka positiivselt. Jumal sünnitab meis soovi ja see tõmbab meid Jumala

plaani suunas. Sellest sünnib seeme, mis produtseerib võimalusi ja viib otsuste ning valikuteni. Lõpuks, kui soov on kasvanud täismõõduliseks, toob see meile elu.

Eeva vaatas seda ainsat puud, mida ta poleks pidanud vaatama. Ta nägi, et sellest puust oli hea süüa, see oli ahvatlev ning see pidi tegema targaks.

Salmis 1Jh 2:16 räägitakse maailmast ja sellest, millest see koosneb. "Maailm" ei tähenda siin maakera, vaid maailma vaimu. "Sest kõik, mis on maailmas - lihahimu..."

Eeva nägi, et puust oli hea süüa. See oli lihahimu. Nii palju olen hotellitoas mõelnud baarikapile ja seal olevatele šokolaadibatoonidele. Kui mõtlen nendele, asetab saatan südamesse himu, millest lähtub kiusatus. Hakkan mõtlema, kui hea on neid süüa ja kui hea on neid vaadata.

Ma ei peaks avama baarikapi ust, kui vaenlane sellele ahvatleb. Mõtlen, et tahan üksnes vaadata ega puuduta neid. Lihahimu, silmahimu...

Eeva vaatas puud ja sellest oli tema arvates hea süüa, seda oli ahvatlev vaadata ja see pidi tegema targaks. Elukõrkus. Selline on maailma vaim, mis meie ümber tegutseb.

Eeva kuulas madu ja maod viivad alati allapoole. Ta tegi valiku, mis tõi surma.

Vahel võib meile tunduda, et oleme lausa surma väravas. Kas oled kunagi kogenud, mis tunne on olla päris surma lähedal? Usun, et oled, sest iga võimalik kord, kui satume kiusatusse, oleme surma lähedal.

See, mida teeme siis, kui himu ahvatleb, on otsustav. Mõtlen Psalmile 23, milles räägitakse haljastest aasadest. Salmis neli siiski öeldakse: "... *kuigi ma kõnniksin surmavarju orus...*"

Autor on siin surma lähedal, surmavarju maal, kuid ta teeb õige, elusse suunava otsuse. Ta otsustab pöörduda Jumala poole.

Võid olla olukorras, milles Jumala antud võimalus on suremas himu või paha soovi tõttu. Paha soov ei ole tingimata midagi saatanlikku,

kuid see kahjustab Jumala antud võimalusi.

Psalmist teeb õigeid asju pimedas orus. Aga sina?

Kui valime õiged soovid ja tõrjume valed, kogeme, et elu jätkub tõsuredelite abiga.

Eeva suhestus maoga, mis viis tema otseteed 99ndalt astmelt esimesele. Vahel võtab see aega rohkem, kuid lõpptulemus on alati sama. Surmaotsused ei too elu.

See, et oled surma lähedal, ei tähenda, et oled surnud. Kui oled veel elus, ära tee ennasthävitavaid otsuseid.

Redeli esimene samm on soov ja sellele järgneb otsus. Vähesed otsused on spontaansed. Need lähtuvad peamiselt sellest, mida taotleme. Head soovid põhjustavad häid valikuid.

Mõtle hoolikalt otsustele, mida teed, kuna tähtsusetuid otsuseid ei ole. Ka väikestena näivatel otsustel on suured tagajärjed.

Kui käisin pühapäevakoolis, oli minu õpetajaks proua Anderson. Ta oli suur

naine. Mäletan veelgi tema nägu. Meid oli pühapäevakoolis üheksa poissi. Olin veidi uje ja ebakindel.

Õpetaja vaatas mind ja teist poissi, kelle nimi oli Rowan ja hakkas prohveteerima minu ellu. Just sellel hetkel asetas Püha Vaim minu sisse soovi teenida Jumalat.

Olin alles 17aastane, kui otsustasin minna piiblikooli. Paljud kaaslased valisid teisiti. Südame igatsus juhtis mind valiku juurde, mille tõttu olen täna siin. Minu soov viis otsuseni, mille tõttu olin õiges kohas võtmas vastu Jumala antud võimalust.

5Ms 30:19: *"Ma kutsun täna tunnistajaiks teie vastu taeva ja maa: ma olen pannud su ette elu ja surma, õnnistuse ja needuse. Vali nüüd elu, et sina ja su sugu võiksite elada..."*

Elu või surm? Madu või redel? Küsimus pole vaid sinus, vaid ka sinu järglastes. Kõige võimsamad otsused on need, mida me teeme koos Püha Vaimuga. Sellega mõjustame tulevikku.

Salm 20: "... armastades Issandat, oma Jumalat,

kuulates tema häält ja hoidudes tema poole! Sest see on su elu ja su päevade pikkus, et sa võiksid elada maal, mille Issand on vandega töötanud anda su vanemaile, Aabrahamile, Iisakile ja Jaakobile."

Aabrahami valikud suunasid Iisakit tegema oma valikuid. Jaakob tegi lihalikke valikuid, kuid Aabrahami otsuste tõttu võime ka meie teha õigeid valikuid, mis mõjutavad tulevasi sugupõlvi.

Otsuste ja sugupõlvede ahel jätkub. Jumal annab meile võimaluse teha otsuseid, mis austavad ja ülendavad teda.

Kas oled kunagi päriselt mõtelnud tehtud otsustele ja nende mõjule laiemalt? Alati sa ei mõista, mis on selle tagajärg. Need ei mõjuta üksnes sind, vaid sageli ka tulevasi sugupõlvi.

Kõigil meil on armsad, kellele soovime üksnes head. Sinu otsused mõjutavad neid ja toovad Jumala töötused nende ellu. Sinu elu võib olla nagu redel ja sa liigud edasi Jumala plaani suunas.

Eeva kuulas madu ja madu viib alati alla. Julgustan sind tegema oma elus selliseid

otsuseid, mis sünnivad Jumalale meelepärasest soovist ja viivad üles.

Õpetussõnades öeldakse, et „targal läheb elurada ülespidi”. Tehtud valikud määravad, kas meie tee liigub ülespoole, või elame nii, et liugume ikka allapoole.

Tehkem arukaid otsuseid. Need sünnivad Jumala tarkusest, mis lähtub Jumala sõnast. Usun, et oleme teinud otsuseid palvetades ja pidades hoolsalt silmas kutset, mis meile on antud.

Sain hea kasvatusena ja minul oli hea perekond, kuid minu pere ei olnud kristlik ja usku seal ei olnud. Nii ekslesin noorena, otsides lootust, armastust ja tunnustust. Osalesin hipiliikumises, katsetasin budismi ja hinduismiga. See oli tüüpiline 70ndate otsing.

Lõpuks leidis Jeesus minu. Andsin oma elu Temale. Minu pere on otsustanud asetada koguduse esikohale. Joosua sõnadega väljendatuna: "Mina ja minu pere teenime Issandat."

Saime kiiresti lapsed ja need on alati armastanud

kogudust. Siis me ei teadnud, kui suured olid väikesena paistnud otsused. On olnud mõnus vaadata, kuidas lapsed on kasvanud koguduses ja kogenud kõike seda, mida ise kogesin usku tulles 34 aastat tagasi.

Mängisin trumme koguduses üle 30 aasta ja ka minu poeg on trummar. Minu isa ei ole usklik, kuid ka tema mängis trumme. Võib olla ka minu pojapoeg Myles haarab kord trummipulgad ja mängib kümne aasta pärast noorteõhtutel. See tooks mulle pisarad silma. See oleks kõige tipp. On tore näha kasvavat sugupõlve teine-teise järel, kes on valinud koguduse.

Usume, et Jeesus, Võitja, aitab meil elada võidukalt, nii et täidame Jumala ülesande ja tõuseme ülestõusmise usus. Jeesuse järeljätmatu armastus avab uusi algusi ja igaüks saab tänada selle eest Jumalat. Seetõttu on meil täielik põhjus tulla sisse täis usku ja ülistust, kuna Jumal avab uue alguse.

BRIAN HOUSTON'i
järgi

Elu vapustavaim hetk

Oleme igaüks kogenud oma elus vapustavaid hetki, mida meenutades veel tänagi judinad üle selja jooksevad. Nii sinul kui minul on olnud selliseid olukordi.

Valgustamaks seda piibellikku tõe, mida kavatsen järgnevalt esitada, jutustan ma oma elu esimesest sügavalt vapustavast elamusest.

Oli 1909. aasta kevad. Olin astumas ülikooli. Sel ajal oli kombeks, et kõikide koolide õpilased pidid sooritama Helsingi Ülikoolis suulised eksamid, enne kui nad said üliõpilase tekli.

Nii saabusimegi meie, Helsingi Soome Ühiskooli abiturientid, suulistele eksamitele. Viimasena oli minul ladina keele arvestus professor Gustafssoni ees. Mul läks see kehvapoolselt, nii et ülalmainitud professor arvestuse lõpus ütles mulle: „Kui kõik teised professorid teile arvestuse annavad, siis annan ka mina arvestuse.”

Teadsin, et kõik teised professorid olid mind heaks kiitnud ja järeldasin sellest, et ka

professor Gustafsson mind läbi laseb.

Saabusin siis 13. mai õhtul ülikooli selles heas usus, et saan tekli. Seisime mitmesajakesti suures saalis, kui seal keegi professor üksteise järel nimesid ette luges. Siis tuli meie kooli kord. Kuulsin endagi nime ja sõnu: „Tagasi lükatud. Pikendus ladina keeles kuuks ajaks.”

Elasin üle nii vapustava hetke, et selle mõju mäletan veel tänase päevani. Olin otse minestamas. Toetusin lähedal oleva samba vastu ja kõik mustendas mu silme ees, kui rõõmutsev hulk kiirustas minust mööda alumisele korrusele tekleid pähe panema. Saal tühjenes. Käisin vaikselt mööda koridori ja olin tõesti kui puuga pähe saanud. Astusin ühte auditooriumisse. Sealt avanes vaade Senati väljakule. Nägin seal oma ema ja venda lilledega ja ka neidu, kellega tollal sõbrustasin. Üliõpilaste salgad kiirustasid trepiastmeid mööda alla rõõmsate ja õnnelikenägu ning väljakult kaikusid võimsad elagu-hüüded. Tundus nagu oleks kümne pus-

signa pistetud läbi mu hinge.

Mõne aja möödudes läksin vaikselt koju. Õhtusöögi lauas küsis isa: „Kuidas sul siis nii läks?” Seletasin, et professor Gustafsson oli lubanud mulle arvestuse anda siis, kui kõik teised professorid arvestuse annavad. Ja kui olin iga arvestuse lõpus kuulnud vastavalt professorilt, et tema on mind läbi lasknud, järeldasin, et ka professor Gustafsson mind läbi laseb.

Isa oli hea tuttav selle professoriga ja läks järgmisel päeval küsima, kuidas see oli juhtunud. Professor Gustafsson oli võtnud märkmiku välja ja ütelnud: „Siin on juhtunud eksitus sellepärast, et mina olen sellesse märkmikku märkinud, kes on arvestatud ja kes ei ole, aga sinu poja nime kohal on küsimärk. Kuna ma ise pidin sellelt professorite nõupidamiselt, kus neid asju arutati, minema teisele nõupidamisele, jätsin ma märkmiku minu kõrval istuvalle sõbrale, öeldes, et tema saab selle märkmiku abil minu asemel avaldada, keda vastu võtta ja keda kõrvale jätta. Aga küsimärgist ei olnud juttu. Ning nüüd on kindlasti juhtunud nii, et sinu poja nime nimetamisel see sõber ei

mõistnud küsimärgi tähendust. Kuna siin ei olnud sõna „heaks kiidetud”, arvas tema, et see tähendab kõrvale jätmist. Ja nii toimis ta teisiti, kui mina oleksin toiminud.”

Minule oli see nõrk lohutus. Kuu aja pärast olin jälle ladina keele arvestusel. Õpinguraamat ja tunnistused olid valmis kirjutatud. Arvestus kestis umbes 15 minutit ja professor Gustafsson surus mu kätt. Sellega oli kõik lõppenud.

Veel tänapäeval elab mu hinges otsekui kauge kumana see mälestus, kui kuulsin oma nime mainitavat ja sõnad: „Tagasi lükatud!” Pärast seda olen elanud üle palju vapustavaid sündmusi. Minu isa suri mu süles. Ema jäi auto alla. Minu kolm last on surnud. Iga surmaga on liitunud midagi vapustavat. Aga täiesti omalaadne oli just see üliõpilaseks valmistuva nooruki elamus. Ühe noore inimese kõige suurema lootuse hetk muutus kõige õudsema pettumuse hetkeks.

Veel suurem vapustus võiks mul olla ees, kui Jumal ei oleks äratanud mind mõistma kristluse tõsidust. Kui oled olnud surma värava juures, siis mõistad selle hetke olulisust, mil tuleb siirduda ajast

igavikku.

Olen sellisegi hetke üle elanud ja kogenud, kui tähtis on, et inimesel oleks siis hea südametunnistus ja puhas süda, vahekorrad lahendatud Jumala ja inimestega. Vaid see, kellel tõesti on pattude andeksandmise rahu südames, võib selle piiri ületada ilma pinge ja hirmuta.

Armas lugeja! Ära kunagi jätta meelearandust ja vahekordade selgitamist Jumala ja inimestega sellele viimasele hetkele, mil ihulikud vaevad võivad olla nii suured, et neidki on raske taluda. Nende ahistuste all ei suuda sa enam meelt parandada.

Kuid meelearandus on välimatu, kui sa ei soovi üle elada veel õudsemat hetke, kui mina sellel kevadõhtul.

Jeesus tahab sind säästa sellisest hirmu hetkest ja selleks ütleb Ta mäejutluse lõpus järgmised sõnad: „Mitte igaüks, kes mulle ütleb: „Issand, Issand!”, ei saa taevariiki; saab vaid see, kes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevast.

Paljud ütlevad mulle tol päeval: „Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid

tegusid?” Ja siis ma tunnistatan neile: Ma ei ole teid kunagi tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtutegid!” (Mt 7:21-23)

Kõrvale lükatud!

On vapustav lugeda seda kohta, sest selles ei ole räägitud jumalatutest inimestest, vaid inimestest, kes ütlevad end Issandat tundvat. Ja kui neist jutustatakse, et nad olid ennustanud Jeesuse nimel, ajanud välja kurje vaime Jeesuse nimel ja teinud palju vägevaid tegusid Jeesuse nimel, siis on kahtlemata küsimus Jeesuse nimesse ristitud inimestest, kellel oli tähelepanuväärne amet koguduses. Ja nüüd need isikud lähenevad taeva väravale, aga värav suletakse nende ees ja nad kuulevad vaid õudseid sõnu: „Välja jäetud!”

Sarnase pildi maalib Jeesus meie silmade ette: „Aga keegi ütles temale: „Issand, kas neid on pisut, kes pääsevad?” Tema aga ütles neile: „Võideldge, et minna sisse kitsast uksest, sest paljud, ma ütlen teile, püüavad minna, aga ei suuda! Pärast seda kui koja isand on tõusnud ja ukse lukku pannud, jääte te seisma õue ja uksele koputama, öeldes: Issand, ava meile! Ja tema kostab teile: Mina ei

tunne teid, kust te olete tulnud. Siis ütlete teie: Me oleme sinu ees söönud ja joonud ja sina õpetasid meie tänavatel. Ja tema ütleb teile: Ma ei tea, kust te olete tulnud, hoidke minust eemale, kõik ülekohtu-tegijad! Seal on ulgumine ja hammaste kiristamine, kui te näete Aabrahami ja Iisakit ja Jaakobit ja kõiki prohveteid Jumala riigis, endid aga välja tõugatuina.” (Lk 13:23-28).

Siin räägitakse jälle inimestest, kes on kuulnud Issanda kuulutust ja olnud armulaua, aga kui nad kord tulevad taevavärava juurde, näevad nad selle värava endi ees suletud olevat ja kuulevad need õudsed sõnad: „Välja lükatud!”

Tuletan veel meelde Jeesuse tähendamissõna kümnest neitsist. Viis neist olid targad ja viis rumalad, ütles Issand. Ja te mäletate, kuidas need rumalad jäeti suletud uste taha ööpimedusse. Issand ei tundnud neid (Mt 25:1-7).

Minu noorpõlve kogemus ülikoolis on ainult kerge vapustus selle kõrval, mida saaksin kogeda siis, kui kord taeva väravale lähenedes kuuleksin sõnad: „Ma ei ole sind kunagi tundnud, mine ära

minu juurest.”

Kõrvale jäetud!

Ka vaimulikuga võib nii juhtuda. Pole võimatu, et Jeesus nende tõsiste hoiatuste juures mõtles ka vaimulikke. Luther lausus kord sellised sõnad: „Põrgu tagasein on vaimulikke täis.” Tõsi küll, tema mõtles siin katoliku kiriku preestreid, aga kas oleme kindlad selles, et see Lutheri sõna ei võiks saada võimalikuks mõne luteri õpetaja kohta?

Kuidas on võimalik, et inimene, kes Jeesuse kaudu tunneb Issandat, käib Jumala sõna kuulamas ja armulaua, kes võib-olla prohveteerib Jeesuse nimel, võib siiski osutada tagasilükatuks? Nende inimeste suhetes Jumalaga on mingi põhjalik viga, kuna Issand kõigis neis kolmes eelpool esitatud katkes kasutab sõnu: „Ma ei ole teid kunagi tundnud!”

Küsimus ei saa olla usust loobunust, sest tagasilangenut on Issand siiski kunagi tundnud, vaid inimestest, „*kellel on küll jumalakartuse nägu, aga kes on salanud selle väe*” (2Tm 3:5).

URHO MUROMA

Intervjuu Richard Robertsiga

SR: Minu külaline on suure tervendusevangelisti poeg. Richard Roberts on Oral Robertsi poeg, kuid me võibolla ei teadnud, et ta tõsteti viis kuud tagasi uuele tasemele tervendusteenistuses. Ta saab kuus umbes 20 kirja inimestelt, kellel arst on tuvastanud tervenemine vähist. Ootan, et saame kogeda suuremat imede tulva kui kunagi varem. Oleme valmis Püha Vaimu plahvatuseks! Richard Roberts on esinenud palju TVs ja temal on oma programm. Usun siiski, et nüüd on toimumas midagi erilist. Temal oli eesõigus reisida koos isaga juba noore poisina.

Richard, rääkisid mulle, et viis kuud tagasi said prohveteringu ja hakkasid tegutsema imede maailmas otsekui uuel viisil, nagu ei kunagi varem. Räägi sellest.

RR: Alustasin tervenemisega juba väikese poisina isa töö kaudu. Aastal 1980, kui abiellusin Lindsayga, alustasin oma teenistust. Eelmises septembris meie sõber Hank Kunneman, pastor Omahast, prohveteeris kõike

stuudios nähtut ette. Ta jutustas, et hakkab tervendamada ikka rohkem vähki ja teisi ravimatuid haigusi, tervenemise määrad hakkavad kasvama.

Muide keegi tervenesis just nüüd migreenist.

See toimus kuu aega hiljem oktoobris ja seda on toimunud kuni tänaseni.

Kellegi istmikunärv tervenesis nüüd Jeesuse nimel.

SR: Kui ütlesid kellegi tervenemat migreenist, kas said mõtte sellest, või mis toimus sinu sees?

RR: Kogen selle inimese valu ja näen teda tervenemat sellest vaevast. Kui ütlen seda, hakkab tervenemine tegutsema. Rääkides hakkas mu pea valutama ja ma nägin kedagi sellest tervenemas. Kui seda ütlesin, valu kadus. See siirdus puusa ja alla jalga ning nägin kedagi tervenemas ishiasest. Kui seda ütlesin, valu lahkus minust. Nii see töötab minul.

SR: Mis juhtub, kui lähed kauplusesse? Sa ei räägi mikrofoni kümnete tuhandete inimeste ees ega ole kohal ka

TV-kaameraid või välklampe. Neid enam ei kasutatagi. Oled üksi ostukeskuses.

RR: Kui näen kedagi, kes on haige, tunnen kaastunnet. Salmi Mt 14:14 järgi hakkas Jeesusel rahvahulgast hale meel. Kaastunne on vastu-pandamatu vajadus haarata probleemist ja lahendada see. See tuleb minu peale, kui ma näen kedagi, kes on haige, kus tahes oleksin. Soovin jõuda selle inimese juurde või vähemalt palvetada tema eest. Selline on Issanda kaastunne. Lugesin isa kohta huvitava seiga, mille tunnistajaks olid. Varem kasutati telke, kus halvatud ja liikumisvõimetud lamasid. Minu isa läks sellisesse telki. Seal oli inimene suremas vähki, aga lõhn oli kohutav. Seal oli surmalehk.

SR: Mida sa seal nägid?

RR: Ma olin seal. Isa puudutas meest palvetades, kuid selle asemel ta oksendas, kuna vähilehk oli nii kohutav. Isa pöördus ja kõndis minema invaliiditelgist ning jättis mind sinna. Olin alles väike poiss, kuid mäletan seda nagu eilset. Hetk hiljem tuli ta tagasi ja tõusis mehe voodile. Ta pani käe mehe peale, võttis

ta sülle ja palvetas. Pöördusime tagasi peakoosolekule.

Ma ei mõistnud olukorda siis. Aastaid hiljem, kui ema suri, meenutasime isaga möödunud. Ütlesin, et ma ei mõistnud, miks ta ära läks ja tagasi tuli. Ta naeris ja rääkis, et oli öelnud Issandale, et see töö on liiga raske. Meedia oli sel ajal palju tema vastu ja teda vihati, kuna ta tervendas inimesi. Ta ütles, et ei suutnud enam.

Issand vastas, et kui ta ei nõustu palvetama mehe eest, siis ta ei kõlba Jumala lapsiks. Siis ta pöördus tagasi, võttis mehe sülle ja palvetas selle eest. Selline oli isa kuni ajani, kui ta läks Issanda juurde. Kui ta nägi kedagi haigena, pidi ta saama tema lähedusse.

Mina olen samasugune nüüd. Sirutage oma käed minu poole. Minu kätes ei ole väge, kuid need on ühenduses Jumala väega. Jeesuse nime meelevallaga ma palvetan, et Issanda kaastunne voolab teisse just nüüd. Sealt see tuleb. See täitku teid pealaest jalataldadeni, et inimeste haigused puudutaksid teid nii nagu Jeesust ega paneks teid ära pöörduma, vaid liikuma

nende suunas neid tervendamada.

SR: Richard, sinust on saanud evangelist, nii nagu pastori lastest sageli, kuigi sa võibolla alguses ei soovinud seda. Soovisid näha maailma ja hakata elukutseliseks muusikuks või näitlejaks.

RR: Mingis mõttes hakkasingi.

SR: Kuid sinu ema oli selle takistuseks. Räägi temast.

RR: Ta ütles: "Poeg, sa ei pääse iialgi palvete eest põgenema."

SR: Mulle meeldib see.

RR: Oli ükskõik, mida ma ütlesin või tegin, mida kogesin või mis unistusi mul oli. Tahtsin esineda ööklubides ja saingi koha Sahara hotellis. Laulsin klubides ja esinesin suveteatris, kuid ma ei saanud põgeneda ema palvete eest.

SR: Räägi oma varbast. Tahan sellest kuulda.

RR: Lindsay ja mina olime saanud prohveteeringu tervenemisteenistusest. Võtsime selle vastu ja hakkasime seda tunnistama. Mk 11:24: "See pärast ma ütlen teile: Kõike, mida te iganes palves endale

palute – uskuge, et te olete saanud, ja see saabki teile!"

Teadsin, et see prohveteering täitub, kuid ma ei teadnud, millal. Rääkisime asjast vaid omavahel. Palvetasime ja hoidsime kinni Jumalalt saadud sõnast. Ma ei mäleta, millises koguduses olime. Lõpetasin koosolekut ja kuulsin ennast ütlevat: "Issand, tervenda selle mehe suur varvas."

Minu oma varvas naksatas, nagu oleks luu liikunud. Imestas selle üle oma mõtetes ja lõpetasin koosoleku.

SR: Sõna möödus sinu mõttest.

RR: Paar nädalat hiljem sain kirja mehelt, kes imestas, kuidas ma teadsin tema varbast. See oli murdunud ja tehtud röntgenipilt. Kui ta oli koosolekul ja ma rääkisin sellest, siis kostus naksatus. Varvast uuriti uuesti ja selles ei olnud enam murdumise jälgi. Kirjutasin talle tagasi, et olin vaid öelnud, mida Issand mulle ütles. Lindsay ütles, et see oli minu teenistuse algus. „Kas varvas?" imestas. Millestki tuleb alustada.

SR: Väikeste alguste päevi

ei tohi halvaks panna.

RR: Lindsay ja mina uskusime koos Jumalat ja aprillis 1980 New Mexico Albuquerque tervenest tõi selts palju inimesi. Samal koosolekul tervenest pimedaid, kurte ja halvatu. Lindsay istus publiku hulgas. Ta ei soovi nüüdki istuda laval, sest ta soovib vaadata ja palvetada.

SR: Õppisid noorena oma isalt palju tõeliselt suurepäraseid asju. Käisid koos temaga ja jälgisid tema tegemisi. Üks olukord mõjutas sind tugevalt. Selgitasid minule, et Jumal soovib meid tervendada, kuid ka meil on oma osa selles. Õppisid seda, kui sul oli 22 soolatüügast kädel. Kui vana sa siis olid?

RR: Olin umbes 10-aastane. Lapsena mängisin pesapalli, korvpalli, jalgpalli ja muud. Näsid levisid ja nendest jooksis verd, kuna kasutasin palju käsi. Palli viskamine oli valus. Isa tuli koju ja ütles: "Palvetame ja usume Jumalat."

Ootasime imet, nagu alati siis, kui isa palvetas. Istusime magamistoas. Ta ütles: "Vabasta oma usk."

Küsisin, kuidas seda tehak-

se. Ta ütles: "Kontaktpunkti kaudu. Kontaktpunkt on midagi, mida tehakse siis, kui usk vabastatakse."

Ma veelgi ei mõistnud. Ta osutas lülitile seinal. See on kontaktpunkt. See ei ole energia, kuid sellest sõltub elektrienergia. See paneb valguse põlema. Meie usk on sarnane. Roomlaste kirja järgi on Jumal andnud igaühele usu, kuid usu eesmärk ei ole püsida meis, see peab vabanema.

Kui ta palvetab, peaksin mina vabastama usu. Ta palvetas ja mina uskusin. Ma ei teadnud, mida pidin tegema, nii siis ütlesin: "Usk, tõuse üles Jumala juurde." Olin veel väike poiss. Me peame saama lastetaolisteks. See on Piibli juhis.

SR: Tõsi, sina olid ju laps.

RR: Kõik soolatüükad olid endiselt minu kädel. Isa ütles: "Oleme palvetanud ja uskunud. Nüüd ootame imet."

Siin teevad paljud vea. Nad arvavad, et midagi ei juhtunud. Mitu päeva ei juhtunudki midagi, kuid kümendal päeval olid kõik soolatüükad kadunud. Isalt, kes oli palvetanud minu eest, õppisin

kinni hoidma usust. See on paljude probleem. Kui ime ei toimu kohe, nad ei mõista, et Jumala vägi tegutseb. Vahel nõuab lõplik tervenemine veidi aega, kuid see tuleb. Mu kätel pole kunagi enam soolatuükaid olnud.

SR: Olid Nikaraaguas telgis ja kohtusid naisega, kes oli kannatanud seljavaevade alla 10 aastat.

RR: See oli hoopis taksos. Olin taksos teel koosolekule. Juht hakkas rääkima oma emast, kes oli kannatanud seljavaevade all 10 aastat ja palus, et ma palvetaksin. Küsisin, kas ema võiks tulla koosolekule, kuid ta oli 6 tunni sõidu kaugusel. Palusin, et helistame talle, sest palve töötab ka distantsilt. Mees sai ema telefonile ja me palvetasime koos tõlgiga. Meenu-tasin salmi Ps 107:20: "Ta läkitas neile oma sõna ja tervendas nad ning päästis nad haua veerelt."

Saatsin temale tervendava sõna. Tõlk tõlkis mind. Järgmisel päeval kuulsin, et tervenemine algas kohe ja mõne päeva pärast oli 10aastane seljavalu läinud. Õppisin, et palve töötab ka vahemaade tagant.

SR: Ütlesin Richardile pausi ajal, et Jumala jõgi voolab siin. Kas tunnete seda? Aga kodus vaatajad, kas teie tunnete? See on nii meeldiv.

RR: Kogu maailm peaks kogema seda maksas.

SR: Maksas?

RR: Ta tegi seda just minule. Kellegi maks terveneb just praegu.

SR: Kas sa kuulsid, mida just preagu öeldi. Võid kogeda seda maksas.

RR: See on kaastunne. Seda ei oldud harjutatud. See vaid tuli minu suust, kui rääkisin Jumala Vaimu voogamises.

SR: Lugesin aastaid tagasi, mida sinu isa kirjutas ja millest sina õpetad. See seostub üleloomulike keeltega. Piibli järgi peame palvetama nii mõistusega kui ka Vaimus. Sinu isa õpetas, et me peame püsima voolus ja palvetama vaheldumisi nii mõistusega kui keeltes. Kui palvetame mõistusega, hakkame üsna peatselt tõlgendamada seda, mida palvetasime keeltes. Räägi sellest.

RR: Apostel Paulus õpetas, et keeltes palvetaja palvetab saladusi vaimus. See ehitab tema vaimu, kuid ta ei

mõista, mida palvetab. Seetõttu väljendataksegi, et palvetada nii vaimus kui ka mõistusega. Kui inimene saab päästetud, tuleb temasse Püha Vaim. Igal usklikul on Püha Vaim ja ta suudab palvetada keeltes.

Mida Püha Vaim teeb? Roomlaste 8:26 järgi palvetab ta meie eest. Temal on otseühendus Jumalaga. Paulus õpetab, et meil on võime ühineda Püha Vaimu palvega. Võime palvetada keeltes ja ühineda Vaimu palvega, kui soovime. Mõni palvetab keeltes vaid suure rõõmu või kurvastuse mõjul, kuid me võime teha seda igal päeval. Ma ei räägi keelte armuannist, see on teine asi, vaid palvekeelest.

SR: Ja nagu ütlesid, kui lõpetame ja palvetame emakeeles, saame Jumalalt vastuse.

RR: Püha Vaim võtab need asjad, mis on sügaval meie südames ja mida me ei oska väljendada, üles Jumala juurde. Ta tunneb meie valu, piina ja ahistust. Ta viib need kõik Isa juurde. Kui siis palvetame emakeeles, saame Jumalalt vastuse. Sageli on see otsetõlgendus keeltest.

See võib olla ka juhend, nõuanne, uus idee või viis midagi teha. Teen seda igal päeval, mitte et olla parem, vaid kuna vajan abi.

SR: Võibolla on keegi palvetanud keeltes, kuid tegelikult ei mõista kogu asja. Õpeta mind! Räägin nüüd iseendast.

RR: Arvan, et mõtled inimesi, kes ei vii palvet lõpuni. Nad palvetavad vaid poole palvest. Kui palvetad keeltes, pea veidi vahet ja palveta emakeeles esimest asja, mida Jumal meelde toob. Ütle seda häälega. Kui teed seda sageli, liigud kaasa voolus, millest asja rääkisid. Kui palvetad järjepanu vaheldumisi keeltes ja emakeeles, märkad ütlevat Jumalale asju, mida oled alati tahtnud öelda, kuid ei ole osanud. Võid saada tõlgenduse sellest, mida ta soovib, et teeksid. Teen seda, kui ma ei tea, mida teha. Mõistust pole vaja unustada.

SR: Kui palju paremad oleksid sinu otsused, kui need tuleksid Jumalalt? Sa ei teeks kunagi vigu. Vajame Jumalat rohkem kui kunagi.

TV7 saates Yliluonnollista

